

Mùa Hoa Tuyệt

Lam bước nhanh, tay ôm quyển sách trước ngực, co ro xiết chặt chiếc áo khoác vào người mong tìm thêm một tí hơi ấm. Gió buốt lạnh, rên xiết, những cành phong khẳng khiu run bần bật, vài chiếc lá khô còn sót lại sau mùa thu chao đảo trên không trung rồi đậu xuống lối đi bằng xi măng, chốc chốc lại bị gió cuốn tung lên xoay vòng vòng trên nền đá lạnh. Chưa đến Lecture, Lam sắp hàng mua tách ca phê và hai khoanh fonut nóng hổi rồi đi vòng quanh tìm chỗ ngồi. Cái bàn "ruột" trong góc cafeteria đã bị chiếm mất, Lam dậm bước lên mấy tầng lầu trên tìm một góc khác yên tĩnh hơn. Một tên con trai tóc đen tự nhiên cứ lẻo đẻo theo sau. Hắn lăm bằm gì đó, Lam nhìn qua, hắn mỉm cười làm quen, lại dân từng nữa rồi, Lam chau mày, rảo bước tiếp. Qua hết mấy ngã rẽ, hắn vẫn kè kè đi sau. Lam ráng bò lên tuốt lầu 5, hắn cũng lót tót bò theo. Lam rẽ vào con đường dẫn đến toilet, ngoảnh mặt lại vẫn thấy hắn. Vừa bức, vừa sợ, Lam đặt ly ca phê và đĩa donut xuống cái bàn trước mặt, hắn tự nhiên cũng đứng lại. Lam quay sang, mặt hầm hầm.

- Excuse me ! Don t you have anything better to do than... stalking people?

- Pardon? Oh sorry, didn t mean to scare you.

- Oh yeah ! so you just happen to walk in the same direction as me all the way from level 2 to the... ladies toilet on level 5 huh? What a coincidence !... i don t think so.

Lam nói một hơi như vậy mà hắn vẫn tỉnh bơ, mở miệng cười toe toét:

- Calm down. Have a seat. Are you Vietnamese?

- So what if I am Vietnamese or not?

- Thi để nói tiếng Việt cho đỡ quê một chút.

- So what s there to be embarrassed?

- Vậy là cô bé hiểu tiếng việt, Nguyên đoán không lầm mà. Uống ca phê đi để nguội hết bây giờ.

- It s none of your business.

- Có chứ, uống xong để có tay mà ôm quyển sách của cô bé nè. Nguyên sắp có tutorial rồi, hông có đi theo cầm dùm nữa đâu.

Lam nhìn xuống tay hấn, quyển Economics bao bìa tím rõ ràng là của nhỏ cố sao lọt vào tay hấn (?). Chết rồi, hồi nãy mua ca phê rồi bỏ quên, làm nãy giờ la hấn cho đã. Hai gò má Lam từ từ đỏ bừng nhưng lỡ làm mặt ngẫu rồi nên phải ngẫu tiếp:

- Ai mượn ông vác sách kè kè theo hồi nào đâu. Kêu người ta cũng được chứ bộ...

- Chịu nói tiếng Việt rồi hả !? "Ông" tên là Nguyên, đừng gọi vậy tổn thọ Nguyên hết. Coi nè, một tay bé cầm tách cà phê, một tay cầm đĩa donut còn tay nào nữa đâu mà ôm sách đây. Hồi nãy Nguyên có gọi đó chứ nhưng bé nhìn qua kênh Nguyên một cái rồi bỏ đi tiếp, Nguyên đâu còn sự lựa chọn nào khác đâu. Mà thôi, sách nè, Nguyên có giờ rồi, chào cô bé nha.

Hấn vụt chạy xuống lầu, tiếng " cảm ơn" của Lam còn vương ở cổ...

- o O o -

Hôm nay trời đẹp, những tia nắng sáng như mật ong xuyên qua mây cành cây trụi lá, nhảy nhót trên bờ cỏ, trên lối đi theo từng cơn gió lung lay. Thứ bảy, đại học vắng người, Lam tình nghịch bước giẫm lên những chiếc lá khô khốc, giòn tan. Bãi cỏ lóng lánh nắng vàng, màu cỏ xanh, điểm đầy những đóa hoa cúc dại nhỏ xíu đã tan sau mùa thu giờ hóa thành trắng xóa. Một làn gió nhẹ thổi, những cánh hoa mỏng manh như sợi tơ vỡ tan chơi vơi trong nắng rồi bay lẫn vào mây trời. Vài cánh khẽ khàng đậu lại trên bờ tóc rối, Lam thấy mình như nàng công chúa trong khu vườn cổ tích đầy hoa.

- Cô bé !

Lam giật mình ngó quanh quất.

- - đây nè.

Hấn lò đầu ra từ sau gốc cây phong, lý lắc mỉm cười. Từ vụ quyển sách hôm nọ đến giờ Lam chưa gặp hấn lần nào, giờ tự nhiên từ trời rơi xuống phá ngang giấc mơ công chúa của nhỏ. Lam sáng giọng:

- Người ta hông phải tên " cô bé" đâu mà kêu hoài.

- Vậy hồng lẽ cô bé tên là "người ta" sao? Ngô ghê hả !

Hắn cười châm chọc. Lam xụ mặt:

- Thấy ghét !

- Thôi, hồng giỡn nữa đâu. Đừng giận Nguyên mà. Hôm nay Lam đi thư viện hả?

Lam tròn mắt:

- - đâu ông biết tên người ta?

Trên quyển sách hôm nọ đó. Lam ngồi đây chơi tí đi, Nguyên hái mấy bông tuyết cho.

Hắn nhìn sâu vào mắt Lam, nửa dịu dàng, nửa ra lệnh, không hiểu sao Lam lại chớp mắt nghe theo. Hắn hái thật nhiều cúc đại, những đóa hoa mà mùa thu rợp vàng cả thảm cỏ xanh để rồi bước sang đông lại hóa thành những cụm bông li ti trắng nõn. Hắn mang đến cho Lam, khẽ thổi vào chùm hoa, nhưng sợ tơ mỏng tang lia cành bay lả tả, trắng bông bênh, rơi xiên xiên như tuyết đổ. Lam đứng dậy, nghiêng người chụp lấy cánh hoa trước mặt. Gió thoảng qua, cánh hoa bay vòng vèo vượt khỏi tầm tay với, Lam cười khúc khích. Nắng rót mật lên mái tóc mượt mà, óng ánh sắc nâu huyền, ngọn gió khẽ luồn vào trong cuốn tóc làn tóc bay bay tha thướt, vài sợi nhẹ vương lên môi che mất một phần khuôn mặt. Chiếc áo choàng trắng như tan lẫn vào mây trời, nhòa nhạt, mờ ảo giữa những toà building cổ kính của Đại Học. Hắn lặng nhìn Lam rồi những cụm hoa, không nói câu nào.

- Hoa Tuyết của Nguyên là thế đó hả?- Không ngờ Nguyên lãng mạng ghê ta?

- Lam thích?

- Dĩ nhiên rồi ! trẻ con và dễ thương lắm !

- Khi nào buồn Nguyên đi tìm những cụm hoa này, thổi tung lên trời cao để thấy được nỗi buồn của mình nhỏ nhoi như thế nào. Mỗi một nỗi buồn bay đi sẽ trở thành một điều ước. Như vậy Nguyên sẽ bớt buồn và hy vọng nhiều hơn.

- Nguyên suốt ngày lo chọc người ta mà cũng biết buồn nữa sao?

Hắn trầm ngâm hồi lâu, ánh mắt mong lung xa vời:

-... Lam biết không, mẹ Nguyên hồi đó sợ mùa đông lắm, vì cứ mỗi mùa đông những khớp xương của mẹ lại lên cơn đau nhức. Tuy vậy mẹ vẫn mê những ngày tuyết đổ. Mùa đông Oslo lạnh nhưng tuyết lắm, chiều nào mẹ cũng bắt ghế cánh cửa sổ ngồi trông tuyết rơi chờ ba về. Gia đình dời sang Úc, mùa đông mẹ mất, nhưng những thấp khớp vẫn còn. Ba Nguyên ngày càng lơ là. Hai người ly thân sau 6 tháng ở Úc. Mẹ xanh xao và buồn hơn. Nguyên lúc đó chưa đủ lớn để hiểu và xoa dịu những nỗi buồn của mẹ. Mùa đông, mẹ hay hái những đóa Cúc đại sắp tàn như thế này rồi thổi bay đi gọi là mùa tuyết rơi của mẹ. Mẹ mất giữa mùa hoa tuyết thứ ba.

- Lam xin lỗi... Lam..

- Không sao đâu Lam, bay năm rồi còn gì. € ! mà lúc này khi Lam với tay cố chụp lấy những cánh hoa trông Lam giống mẹ Nguyên ghê lắm đó. Ngày xưa, mỗi lần nhìn hoa tuyết Nguyên hay nghĩ đến mẹ, bây giờ chắc Nguyên sẽ nghĩ đến Lam nữa, chỉ mong hoa tuyết của Lam sẽ không dễ vỡ như của mẹ...

- Chuyện của Nguyên dễ thương như cổ tích nhưng kết thúc buồn ghê.

- Không biết Lam tin không nhưng Lam là người đầu tiên nghe chuyện này đó. Mà khi nghe rồi thì Lam cũng trở thành một vật trong truyện luôn, hy vọng kết thúc mới sẽ không còn buồn như khi câu chuyện bắt đầu...

Hắn nhìn sang Lam, nhỏ khẽ mỉm cười, hắn cũng cười theo, những đóa hoa tuyết rơi rơi, bao muện phiền chột tan biến cho mơ ước vụt bay cao.

Mùa hoa tuyết cứ tiếp tục kéo về như lời hẹn thề muôn đời cùng trời đất. Có điều năm nay, bãi cỏ có thêm một người hái hoa và dường như đông cũng bắt đầu âm lại.

HẾT

Nguồn: Vietfun

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 25/10/2008 9:54:55 CH